

Kendine Mülteci

– ADEM EFİLOĞLU · 28 Ekim 2017

Beş yüz yıl yaşadım
Örselenmiş bir hikâyede
Kendine mülteci kalabilseydim...

Konuşsam masal anlattığımı sanır dinleyenler
Kaçtığımı sanmasaydı kalabalıklar
İçimi serinletirdim
Hayatın gülüşlerinde
Heyhat... Sen yine de güldüğümü önemseme
Farkın olsun etrafından...

Hep acı çalıyor
Ne zaman kendimi anlatsam şiirlerde
Doğduğum güne ateş kusuyor mısralar
Ağlamam sanıyordum
Birkaç saplak kalçamıza vurulmadığından
Sonra
Kangren olmuş hatıraların izini süre süre
Nihayet geldik bu güne...

Anladım
Hem de öyle bir anlattı ki hayat
Yüreğimize en ağdalı sözcükleri muştuladı
Gülüşlerimizi esir ederken kara toprağa
Ardımızdan
Ne ana
Ne baba ağladı
Anladım kara bir bahtı kader tutmuş ömrümüz...

Yüzümüze bakanı da
İçimizi yakarı da unutmadık şükür
Şükür etmediğim günü yaşadım saymadım
Sabır veren rabbime hamd ederek
Güzel insanlar biriktirdim ömrümde
Hem

Başı dik
Vatana sevdalı...

Biz
İçimize akıttığımız gözyaşının hesabını tutmadık
Zemheri akşamlarında dans eden karanlığa inat
Işık yaktık karanlıkta kalanlara
Esirgemedен yüzümüzden tebessümümüzü
Sevdik
Sevebilmeyi bize lütfeden Allah'ın izniyle...

Ömrümün sarayına çıkıyorum
Viran bir yürekte sürerken saltanatımı
İşte o an anladım
Ben ağlamayı bilmiyorum
Huzura ısmarladığım dualarda

Şimdi geçip gitti bir ömür
Nefes aldığım her güne şükür
Ömür yongası iki fidanı
Dünyaya dikiyor
Ve yarının gözlerinden öpüyorum
Hoş geldin yeni yaşım...

Âdem Efiloğlu

Not: Her beden doğar yaşar ve ölür...Doğum günüm anısına...